

Вірш який рветься на волю

Оскар Фіш

Він йшов по вулиці за хлібом та водою,
Втомити спрагу та поїсти він хотів.
Журчали в животі приємні спогади минулого життя,
Коли наступний день, був начебто казкова сторінка,
А кожна мить співала о коханні до Вітчизни.

Світило Сонце, як в щасливому дитинстві,
Думки вітали десь у стрічках Гас Ван Сента,
Промозглий вітерець приємно просвистів,
Птахи заграли Місячну сонату
Та через мить одну, усе застигло серед жаху.

Жага минула в той самий момент,
Коли колеса буса проминули пред очима
Та металеві гальма пролунали о кінці шляха:
Табун свинячих рил побіг вперед, як стая левов до невинного ягня.
Ще мить одна, та звіри жадібні схопили це ягня.

Посипались удари градом, як з гармати
Брань люта, начебто із уст проклятого тирана,
І знов ударів люті на голову лягла:
Погасло все перед очима та світло двері зачинило.
Так гобліни схопили це ягня і відтягли до свого воронка.

Гієни злісний сміх лунав із уст злочинців тих
Та вимагали все віддять у неприємного раба,
Включаючи його життя, заради блага Упиря.
Поїхав далі воронок, шукать замін собі на фронт
Та відправляти на убій країни вільної дітей.